

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoNš/10/2026
Identifikačné číslo spisu:	1413225411
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1413225411.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. J.S. A., narodeného XX. K. XXXX, Y., H. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Harakálym, Košice, Mlynská 28, proti žalovanému Generali Česká pojišťovna a. s., Praha, Spálená 75/16, Česká republika, IČO: 45 272 956, konajúca prostredníctvom svojej organizačnej zložky: Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, Bratislava, Lamačská cesta 3/A, IČO: 54 228 573, zastúpená advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s. r. o., Bratislava, Laurinská 3, IČO: 36 861 545, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava IV) pod sp. zn. B4-22C/426/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2025 sp. zn. 14Co/46/2025, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2025 sp. zn. 14Co/46/2025 zrušuje a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 22C/426/2013-493 zo dňa 12.06.2019 v spore o náhradu škody z ublíženia na zdraví rozhodol, tak, že konanie v časti náhrady za bolesť v sume 1.415 eur a v sume 3.819,25 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 28.02.2013 do zaplatenia, v časti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 10.460,10 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.771,76 eura od 28.02.2013 do zaplatenia a s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.688,14 eura od 01.11.2018 do zaplatenia, v časti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 5.229,59 eura, v časti náhrady liečebných nákladov v sume 148,66 eura s 5,75 % úrokom z omeškania ročne od 18.03.2013 do zaplatenia a v sume 24,43 eura s 5,5 % úrokom z omeškania ročne od 10.08.2013 do zaplatenia, v časti náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 634,39 eura s 5,75 % úrokom z omeškania ročne od 01.03.2013 do zaplatenia a v časti náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti v sume 658,58 eura s 5,5 % úrokom z omeškania ročne od 22.06.2013 do zaplatenia a do budúca v sume 53,46 eura mesačne počnúc od 01.09.2013 s 5,5 % úrokom z omeškania ročne z každej mesačnej dávky od 16. dňa príslušného mesiaca zastavil (výrok I.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi: - náhradu za bolesť v sume 21.646,44 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 21.646,44 eura od 28.02.2013 do zaplatenia, - náhradu za sťaženie

spoločenského uplatnenia v sume 49.706,64 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 49.706,64 eura od 28.02.2013 do zaplatenia,

- zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 14.911,99 eura,

- náhradu na stratu na zárobku počas práceneschopnosti vo výške 3.532,54 eura s 5,75 % ročným úrokom od 01.03.2013 do zaplatenia,

- liečebné náklady a skutočnú škodu v sume 775,13 eura s 5,75 % ročným úrokom z omeškania od 21.03.2013 do zaplatenia,

- liečebné náklady a skutočnú škodu v sume 138,44 eura s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 14.08.2013 do zaplatenia,

- náhradu na stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti v sume 3.731,96 eura s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 26.06.2013 do zaplatenia (výrok II.).

Ďalej zaviazal žalovaného vyplácať žalobcovi mesačnú úrazovú rentu v sume 302,92 eura počnúc 01.09.2013 vždy do 15. dňa nasledujúceho mesiaca s 5,5 % ročným úrokom z omeškania z každej mesačnej dávky od 16. dňa príslušného mesiaca až do zaplatenia (výrok III.).

Súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok IV.).

Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 20,84 % (výrok V.).

O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok VI.).

Žalobca je povinný zaplatiť J.. R. H., znalcovi z odboru: zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: traumatológia a ortopédia, bytom D. Q.. XXXX/X, XXX XX U., 39,58 % zostatku znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09.08.2018, č. k. 22C 426/2013-376, v sume 88 eur (výrok VII.).

Žalovaný je povinný zaplatiť J.. R. H., znalcovi z odboru: zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: traumatológia a ortopédia, bytom D. Q.. XXXX/X, XXX XX U., 60,42 % zostatku znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09.08.2018, č. k. 22C 426/2013-376, v sume 134,34 eura (výrok VIII.).

Žalobca je povinný zaplatiť J.. Ľ. R., R., znalkyni z odboru: zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: neurológia, bytom X. XX, XXX XX U., 39,58 % zostatku znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09.08.2018, č. k. 22C 426/2013 376, v sume 146,75 eura (výrok IX.).

Žalovaný je povinný zaplatiť J.. Ľ. R., R., znalkyni z odboru: zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: neurológia, bytom X. XX, XXX XX U., 60,42 % zostatku znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09.08.2018, č. k. 22C 426/2013-376, v sume 224,01 eura (výrok X.).

Žalobca je povinný zaplatiť J.. P. J., znalkyni z odboru: zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: psychiatria, bytom X. XXX, XXX XX X., 39,58 % zostatku znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09.08.2018, č. k. 22C 426/2013-376, v sume 60,03 eur (výrok XI.).

Žalovaný je povinný zaplatiť J.. P. J., znalkyni z odboru: zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: psychiatria, bytom X. XXX, XXX XX X., 60,42 % zostatku znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09.08.2018, č. k. 22C 426/2013 376, v sume 91,63 eura (výrok XII.).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 14Co/252/2019-628 zo dňa 18.10.2022 rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 22C/426/2013 493 zo dňa 12.06.2019 v napadnutej časti výrokov II., IV., VII., IX. a XI. potvrdil, v napadnutom výroku V. zmenil tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, a tieto vyhodnotil v súlade s § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazoval. Pri posudzovaní zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30 % zachoval zásadu primeranosti a svoje právne úvahy podložené výsledkami vykonaného dokazovania náležite odôvodnil. Nakoľko odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov II. a IV. ako správny potvrdil. Výroky VII., IX. a XI. napadol len žalobca, avšak ich údajnú nesprávnosť nijako neodôvodnil. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v týchto výrokoch potvrdil. Pokiaľ išlo o výrok o trovách konania, odvolací súd mal za to, že žalobca bol so svojim nárokom na náhradu škody plne úspešný a preto mal súd prvej inštancie o trovách

prvoinštančného konania rozhodnúť tak, že žalobcovi proti žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/252/2019-628 zo dňa 18.10.2022 podal žalobca dovolanie. V dovolaní navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 22C/426/2013-493 zo dňa 12.06.2019 v napadnutom výroku IV. mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 13.629,41 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 01.11.2018 do zaplatenia, zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 4.088,83 eura, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 22C/426/2013-493 zo dňa 12.06.2019 v napadnutých výrokoch VII., IX., XI. zrušuje; žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % a žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobca podaným dovolaním napádal rozsudok odvolacieho súdu v I. a IV. výroku. Vytýkal predovšetkým skutočnosť, že odôvodnenie zamietnutia časti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ide úplne mimo rámec odvolacích dôvodov. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na argumentáciu žalobcu v podanom odvolaní a preto mal za to, že táto skutočnosť zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) v spojení s § 431 ods. 1 CSP. Ďalej mal žalobca za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil spočívanie premlčacej doby a tým bola založená prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 431 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd posúdili námietku premlčania len formálne a s poukazom na judikatúru bez toho, aby zohľadnili jednotlivé špecifiká daného prípadu, najmä skutočnosť, že žalobca podal žalobu pred márnym uplynutím premlčacej doby a neskôr už len špecifikoval jej presnú výšku satisfakcie za predmetnú škodu na zdraví podľa výsledkov znaleckého dokazovania v konaní. Záverom žalobca namietal arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania, čím podľa jeho názoru došlo k prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) v spojení s § 431 ods. 1 CSP. Odvolací súd potvrdil výroky rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalobcu uhradiť časť trov znalečného s odôvodnením, že žalobca odvolanie voči týmto výrokom neodôvodnil. Uvedené považoval žalobca za rozporné so skutočnosťou. V odvolaní totiž uviedol dôvody spoločné jednak pre odvolanie voči výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným a jednak pre odvolanie voči výrokom o povinnosti žalobcu hradiť znalečné. Rovnako pri náhrade trov odvolacieho konania, súd priznal plnú náhradu trov tohto konania žalovanému s poukazom na to, že tento bol v odvolacom konaní plne procesne úspešný. Je tu však rozpor so skutočnosťou, nakoľko žalovaný, obdobne ako žalobca tiež podal voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, čo sám odvolací súd konštatoval. Odvolací súd odvolanie žalovaného nepovažoval za dôvodné, čo vyplývalo z toho, že rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. Preto bol v tejto časti žalovaný procesne neúspešný.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Cdo/113/2023 zo dňa 20.02.2025 rozhodol tak, že dovolanie v napadnutej časti odmietol (výrok I.) a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/252/2019-628 zo dňa 18.10.2022 v dovolaní napadnutej časti o priznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobcovi v rozsahu 100 % zrušil a vec v rozsahu zrušenia vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (výrok III.). Námietku žalobcu, že jeho argumentácia v odvolaní smerovala k posúdeniu spôsobu aplikácie § 112 Občianskeho zákonníka a nie k právnomu posúdeniu okamihu počiatku behu premlčacej doby pri náhrade škody na zdraví, pričom odvolací súd nedal žalobcovi na jeho argumentáciu žiadnu odpoveď, Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za nedôvodnú, pretože odvolací súd v bode 28. rozsudku konštatoval, že nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu, že tento si podanou žalobou uplatnil právo na náhradu škody ako celku. Uviedol, že výklad premlčacej doby v rozhodovacej praxi súdov, ktorý je ustálený a z ktorých vyplýva, že nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. je právom majetkovej povahy a podlieha premlčaniu v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka. Krajský súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavné procesné zásady, náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodol tak, že jeho skutkové a právne závery nemožno považovať za svojvoľné ani neudržateľné. Dovolateľ namietal

aj nesprávne právne posúdenie vecí, pričom v tomto kontexte dovolací súd zdôraznil, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti; skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Čo sa týka námietky dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne v časti potvrdenia výrokov rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalobcu uhradiť trovy znalečného a náhradu trov odvolacieho konania, dovolací súd vo vzťahu k trovám znalečného uviedol, že sa stotožnil s odvolacím súdom v tom, že pokiaľ išlo o výroky prvoinštančného súdu týkajúcich sa trov znalečného, tieto odvolaním napadol len žalobca, avšak ich údajnú nesprávnosť nijako neodôvodnil. Odvolací súd nemohol rozhodnúť v neprospech žalovaného a uložiť mu povinnosť zaplatiť trovy znalečného vo väčšom rozsahu, než mu túto povinnosť uložil súd prvej inštancie. K náhrade trov odvolacieho konania dovolací súd uviedol, že odvolací súd svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Preto v časti o priznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému bolo potrebné rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom nastolená právna otázka vyššie uvedené kritéria nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery, na ktorých založili svoje rozhodnutia nižšie súdy. Dovolateľ síce zrozumiteľným spôsobom vymedzil v dovolaní jednu právnu otázku, túto však vo vzťahu k posudzovanej veci nebolo možné považovať za kľúčovú. Dovolací súd dovolanie žalobcu v napadnutej časti preto odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

5. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 14Co/46/2025 zo dňa 29. októbra 2025 viazaný právnym názorom odvolacieho súdu opätovne prejednal vec a rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok č. I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok č. II.). Poukázal, že žalovaný sa odvolal voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v časti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 14.911,99 eura. Nakoľko Krajský súd v Bratislave výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie rozsudkom č. k. 14Co/252/2019-628 zo dňa 18.10.2022 potvrdil, odvolanie žalovaného sa považuje za nedôvodné. Žalobca sa odvolal voči výrokom IV., V., VII., IX. a XI., teda vo výrokoch, ktorými súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v ktorých súd rozhodoval o rozsahu náhrady trov konania medzi žalobcom a žalovaným, resp. o povinnosti žalobcu zaplatiť trovy znalečného. Výroky IV., VII., IX. a XI. boli rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/252/2019-628 zo dňa 18.10.2022 potvrdené, preto bolo odvolanie žalobcu v tejto časti nedôvodné. Vo výroku V. Krajský súd v Bratislave zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, namiesto pôvodne priznaných 20,84 %. Ďalej uviedol, že každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený. Ak bude rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojím nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Porazenej strane takto potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane. Ak nie sú tieto okolnosti splnené, strana nemá na náhradu trov konania nárok a vynaložené trovy znáša trvale zo svojho. Pomer úspechu (miera úspechu) je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. Ak mala strana plný úspech v spore, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, t. j. každá zo strán sporu (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len

čiasťočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí. Aby čiasťočný úspech založil nárok na čiasťočnú náhradu trov konania, musí to byť prevažujúci úspech, teda, aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu. Ak sa v spore navzájom vyvážia úspech a neúspech, náhrada trov sa spravidla neprizná žiadnej zo strán sporu. Pri zásadne rovnakých čiastkových úspechoch súd môže vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (k tomu pozri Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, 2022, s. 1024 - 1035: J. Baricová). Po preskúmaní odvolaní sporových strán, spolu so zvyšným obsahom spisu, odvolací súd zistil, že ani jedna sporová strana nemala v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/252/2019 úspech, preto vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5.1. Krajský súd doplnil, že postupom podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP, berúc do úvahy viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu, nebol úspešný ani žalobca, ani žalovaný, čoho dôsledkom je rozhodnutie odvolacieho súdu o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán. S poukazom na § 453 ods. 3 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal úspešnej strane v dovolacom konaní - žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti uzneseniu dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/113/2023 z 20. februára 2025 podal žalobca ústavnú sťažnosť o ktorej rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom z 31. marca 2026 sp. zn. III. ÚS 515/2025 tak, že skonštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/113/2023 z 20. februára 2025 vo výroku o odmietnutí dovolania (výrok I) bolo porušené základné právo sťažovateľa (ďalej aj „žalobca“) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/113/2023 z 20. februára 2025 vo výroku o odmietnutí dovolania (výrok I.) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Druhý výrok uznesenia najvyššieho súdu o trovách odvolacieho konania nebol nálezom dotknutý (to bol výrok, ktorým dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2022 sp. zn. 14Co/252/2019 v dovolaní napadnutej časti o priznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobcovi v rozsahu 100 % a vec v rozsahu zrušenia vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (výrok III.).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze, rozhodoval vo veci opätovne a uznesením zo dňa 23. júla 2026 sp. zn. 4CdoNš/9/2026 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2022 sp. zn. 14Co/252/2019 v dovolaní napadnutej časti výroku č. I. a výroku č. III. zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V bode 19.11. uznesenia dovolací súd uviedol, že v novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného konania a to prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho.

8. Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/46/2025 zo dňa 29. októbra 2025, ktorý rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania - výrok I. a žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % - výrok II. podal žalobca dovolanie proti výroku II. uznesenia odvolacieho súdu. Týmto predmetným uznesením odvolací súd opätovne rozhodoval po zrušení jeho rozsudku v tejto časti dovolacím súdom.

8.1. Prípustnosť dovolania žalobca odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 431 ods. 1 CSP tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP. Uviedol, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí priznal žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %, ale v odôvodnení tento výrok svojho rozhodnutia len stroho odôvodnil tým, že priznal právo na náhradu dovolacieho konania strane, ktorá bola v tomto konaní

úspešná. Žiadnym spôsobom však bližšie nezdôvodnil, v čom spočíval procesný úspech resp. neúspech sporových strán v dovolacom konaní a teda ako posúdil konkrétny výsledok dovolacieho konania vo vzťahu k náhrade trov tejto časti konania. Pritom tvrdenie odvolacieho úspechu o úspešnosti žalovanej strany v odvolacom konaní je vzhľadom na výsledok dovolacieho konania zjavne nepresné. Žalobca sa totiž v dovolacom konaní domáhal nielen zmeny rozsudku odvolacieho súdu v časti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ale aj zmeny rozsudku v časti náhrady trov odvolacieho konania. V časti dovolania týkajúcej sa nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobca v dovolacom konaní neuspel (Dovolací súd v tejto časti dovolanie žalobcu odmietol). Avšak žalobca uspel v druhej časti svojho dovolania, keď dovolací súd svojím rozhodnutím zrušil výrok odvolacieho súdu o náhrade trov odvolacieho konania, ktorých náhrada bola pôvodne priznaná žalovanému. V tejto časti dovolania bol teda úspešný žalobca a naopak žalovaný bol v tejto časti neúspešný. Obe sporové strany tak mali v dovolacom konaní zhodne čiastočný úspech a čiastočný neúspech. Vzhľadom k tomu je odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu v ods. 23. nepresné a zmätočné. Žalobca je názoru, že v danom prípade odvolací súd porušil a nerešpektoval ustanovenie § 255 ods. 1 a 2 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania a pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Napriek tomu, že v dovolacom konaní boli čiastočne úspešní a zároveň čiastočne neúspešní tak žalobca ako aj žalovaný, odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % výlučne žalovanému, čo jej v zjavnom rozpore s ustanovením § 255 ods. 1 a 2 CSP. S poukazom na predmetné ustanovenia a výsledok dovolacieho konania (čiastočný úspech a čiastočný neúspech tak žalobcu ako aj žalovaného) mal odvolací súd postupovať podľa § 255 ods. 2 CSP a stranám konania náhradu trov dovolacieho konania nepriznať obdobne, ako tomu bolo v odvolacom konaní. Navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

9. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu vyjadril, považuje ho za nedôvodné a navrhol, aby ho najvyšší súd zamietol a priznal mu trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

10.1. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10.2. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nedostatočné odôvodnenie v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania, arbitrárnosť vo vzťahu k zásade úspechu v spore a s tým súvisiace neaplikovanie § 255 ods. 1 a 2 CSP.

10.3. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10.4. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolací súd poukazuje, že zrušením rozsudku odvolacieho súdu v konaní pred najvyšším súdom sp. zn. 4CdoNš/9/2026 uznesenie o trovách odvolacieho ako aj dovolacieho konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Konanie sa dostáva opätovne do štádia odvolacieho konania, v ktorom bude krajský súd znovu rozhodovať vo veci samej. Za tejto procesnej situácie stratilo následné uznesenie krajského súdu o trovách konania svoj význam, keďže rozhodnutie o trovách konania je akcesorické vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej a jeho osud sleduje osud tohto rozhodnutia. V novom rozhodnutí bude krajský súd povinný znovu rozhodnúť aj o náhrade trov celého konania vrátane trov dovolacieho konania. (§ 453 ods. 3 CSP).

12. Dovolací súd musí konštatovať, že s poukazom na ustanovenie § 439 písm. a) CSP nie je viazaný rozsahom podaného dovolania, keďže v prípade závislosti výrokov môže dovolací súd prejednať aj závislý výrok bez toho, aby bol dovolateľom napadnutý. Účinky dovolania sa tak vzťahujú aj na dovolaním nenapadnutý, ale závislý výrok (v danom prípade výrok I. odvolacieho súdu). O závislosti možno hovoriť vtedy, ak medzi výrokmi existuje istý vzťah prejudiciality. Judikatúra najvyššieho súdu (R 73/2004) ustálila, že závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci. Záverom dovolací súd uvádza, že ďalšie meritórne preskúmavanie napadnutého uznesenia krajského súdu by bolo neúčelné.

12. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.